

Pentru suflet si nadejde - brosură

[CUVANT AL SFANTULUI IOAN GURA DE AUR](#)

NO.20

TALMACIT DE
PREOTUL PROFESOR ISAIA A. NICOLESCU
CAMPULUNG MUSCEL

EDITURA ARHIEPISCOPIEI BUCURESTILOR, SECTIE CULTURALA
BIBLIOTECA „APOSTOLUL”
1938

Pentru suflet și pentru nădejde

Cei cari au fapte bune, și credință la Dumnezeu nu au, se aseamănă ca trupurile cele moarte, care sunt îmbrăcate cu haine bune și înfășurate cu giulgiuri, dar n'au simțirea bunătăților.

Pentru că ce folos este omului, cu faptele cele bune să fie îmbrăcat și să aiba suflet mort și nesimțitor, fără de credință. Faptele oare, nu se fac întru nădejde de răsplătire? Dar de vreme ce pe poruncitorul osteneții nu-l știi, pentru cine te ostenești și te trudești?

Caci și oamenii întâiu grijesc pentru viața lor și mai pe urmă socotesc de hrana lor.

Intru acest chip dar, să cade să avem întâi nădejdea vieții lui Hristos, și apoi să ne hrănim întru bunele fapte, pentru că cea ce nu se hrănește, nu poate să trăiască, așisderea și cea ce nu e viu, nu se poate hrăni.

Asa că, cea ce lucrează fără de credință și dreptate, nu poate să trăiască, caci talharul crezând s'a îndreptat; iar și fără de faptele credinței, nu ne putem învrednici împărăției lui Dumnezeu.

Drept aceea, nu zice că n'am luat vreme să mă pocăiesc, că am trăit cu credință și lenevind-mă de faptele cele bune, m'am scăpat de pedeapsă.

Mărturisitu-s'a și Corneliu întru mi-lostenii și rugăciuni, dar pe Hristos nu-l cunoștea. Iar de vreme ce l-a văzut pre dânsul, Ochiul adevărului, adică Marele Judecător, cea ce știe toate, Hristos, cu toate că bune erau faptele lui, iar credință neavând, pentru aceea erau moarte.

Iar Domnul trimise înger către el, ca să laude întru fapte pe cea ce bine se ostenea și să-l încunună cu credință.

Si zise către el îngerul: Corneliu, rugăciunile tale și milosteniile tale s'au suit înaintea lui Dumnezeu; trimite la Iopi și cheamă pe Simon, care se cheamă Petru și dacă va veni îți va spune cuvintele dumnezeiești, pentru care cuvintele te vei pocăi și tu și toată casa ta.

Pentru că încă nu avea mântuirea cu faptele cele bune, până ce n'au intrat la mijlocul faptelor credința.

Ascultă și o întâmplare a unui filosof elin, pe care l-a chemat un boier mare să-l ospăteze.

Și dacă a mers acolo filosoful, văzu cum strălucea tot palatul aceluia boier, că și pe jos, pretutindenea, era cu aur și unde era masa, era împodobită cu perne de fir. Atuncea zise filosoful către boierul acela: eu nu te laud întru aceasta, căci ai împodobit casa ta toată, dar aici n'ai numai oameni tineri chemați, ci ai și bătrâni și când vor vrea să scuipe n'au loc, fără numai în obrazu-ți; căci numai obrazul îți este gol, fără de aur.

Vezi cum este omul acela, batjocorit de toți oamenii, când cele din afară ale trupului împodobeste, și sufletul lui nu-l vede, fiind gol și rănit de multe păcate, care muncă și pedeapsă va primi.

Pentru că de va pierde cineva bani omenești, va putea iarăși să-i câștige și să-i dea; așisderea case, slugi, sau alte moșii de va pierde, poate să le mai câștige, iar sufletul de va pierde, alt suflet nu va mai putea câștiga; măcar să fii împărat a toată lumea.

Și de vei da lumea toată, nu vei putea să mai răscumperi sufletul.

Dumnezeu a dat toate perechi firii noastre: doi ochi, două urechi, două mâini, două picioare, că de se va betegi o parte, cu cealaltă să avem mângâiere întru trebuința noastră.

Iar sufletul numai unul ne-a dat, și dacă îl vom pierde și pe acela, cu ce vom trăi?

Sufletul care se va prilesti întru iubirea de arginți și întru iubirea banilor, nu va putea lesne să se izbavească. Că precum pasărea care se prinde în vergele ce se pun cu vasc, nu mai are scăpare, așa este și iubitorul de arginți, sufletul odată căzând la necunoștința mântuirii lui, nici de cum nu mai poate veni din necunoștință, la cunoștință, ci umblă rătăcit pretutindenea întru poftele cele dobitocești, până ce întru acea răpă a pierzării, va surpa mântuirea lui.

Că precum ramatorul, tăvălindu-se în noroi, se bucură, așa și sufletul, întru acea obișnuire afundându-se, nici odată nu cunoaște greutatea mare a păcatelor.

Și precum pământul fără umezeală, nici odată nu răsare sămănături, întru acest chip și în sufletul, care nu este luminat de dumnezeieștile Scripturi, rod duhovnicesc nici odată nu răsare.

Și precum pământul, de nu se va se-măna într'ânsul, răsare iarba nefolositoare, așa și sufletul, care nu socotește moartea, pururea pofteste lucruri stricătoare și rele.

Și precum fierbințeala aduce sete la trup, așa usucă pe suflet trufia și dintru înălțarea firii vine la pofte rele.

Și acela ce se lenevește a curăți rana cea mică, dobândește multe rane și pu-treziciuni, și pre urmă moarte.

Asemenea este și la suflete, că cei ce nu se spovedesc de păcatele cele mici și fac încontinuu, se nasc păcatele cele mai mari. Și pentru aceia, timp pământ-tesc a dat Dumnezeu nouă aici, ca să-l ridicăm către cer și nu pentru trup, să pogorîm și sufletul la pământ, și de la pământ la iad.

Mare ciudă! Cum toți ne uităm la lu-crurile cele trecătoare și de cele viitoare și vecinice nimeni nu gândim; numai spre dobândirile cele trupești ne nevoim pururea. Iar sufletele noastre le lăsăm de se ard într'o mare foamete duhovni-cească; și în toate zilele mii de răutăți și de rane ale păcatelor pătimim și primejdii și întristări și pagube, și boale, pentru care în tot chipul muncim, să tămăduim trupul, iar sufletul nu-l vedem, fiind necurătit și întinat, ca cu trupul cel muritor împreună, muncilor celor fără moarte să-l dăm.

Drept aceia jeluesc și plâng, multa necunoștință care au sufletele oamenilor.

Eu aș vrea să găsec un deal foarte înalt, să ma sui pre dânsul, să văd toate neamurile oamenilor; după acela aș vrea să am un glas foarte mare, care să se audă în toată lumea și să strig cuvântul lui David care zice :

O ! fii oamenilor, până când să fiți cu inimile foarte îngreuiate?

Pentru ce iubiți deșertarea și poftiți minciuna ?

Pentru că, cum nu este aceasta fără cuviință? Că la trupurile noastre când se întâmplă de îmbolnăvesc, aducem doc-tori și bani cheltuim, și tot felul de chin suferim, până se scoate durerea și scârba dintr noi; iar sufletul nostru, în toate zilele și în tot ceasul bolnav fiind și surpat și pierdut și nici o mângâiere de la noi n'are.

Pentru că nu zicem, că cele ce are rană va muri, ci acela ce nu se tămăduiește, acela va muri; iar pe acela ce-l taie la rane sau îl ard, acela zicem, că mai mult merge spre sănătate.

Nu doar că nu simțim durerea tăieturii și arsurii, ci dela durere ne uităm la sănătate.

Așa și pentru suflet, se cade să în-găduim pedeapsa de la cei ce ne bântuiesc și ne chinuiesc pre noi, că cu aceasta va dobândi sufletul sănătate.

Iar pre cei păcătoși, care rămân nemunșiți și nechinușiți, să-i plângem și să'i jelim; pentru că acela ce are nădejdi bune, și nădăjduind și grijuind pentru bunătățile cele viitoare, de aici din aceasta lume, au gustat bunătățile împărăției cerurilor, pentru că nici un bine nu întinerește sufletul și nu-l face așa de luminat, ca nădejdea cea buna, a celor viitoare bunatati.

Că cei mai mulți oameni, la podoaba trupului, cu toată grija și nevoița lor, sfârșesc avuția lor; iar pe suflet îl părăsesc, flămând și secetos de cuvântul lui Dumnezeu.

Și nici osteneală nu suferim, și nici bani nu dăm, ci numai de am vrea să facem îndreptare sufletului, toată îndreptarea o vom face. Iar aceasta de nu o vom face, mare pedeapsă și muncă vom avea, la munca cea de veci, precum și cei ce sunt închiși, sunt în legături puțrura triști.

Și ce multă frică au în ziua aceea, cei ce vor sta înaintea ușii Judecătorului și mai vârtos când vor auzi glasul Judecătorului, de frică se înneacă și se fac ca niște morți... Așa se teme și sufletul când va să se despartă de trup, că fiind a merge la judecata cea înfricoșată și și negreșită a lui Hristos, pentru aceea îi este frică și tremură și se ispitește să fugă din mâinile îngerilor.

De vreme ce atunci, orice va fi luat de la cineva, sau a lăcomit, sau cumva a fost vrăjmaș, au cu drept, au cu strâmbul, sau alt rău va fi făcut, înaintea lui stau toți pârâșii și cu amar îl pe-depsesc.

Pentru aceea, a fost făcut sufletul nostru nemuritor, ca să fie și trupul nemuritor, pentru ca să dobândim veșnicile bunătăți.

Iar de ești la pământ prins ca cu niște piroane, și cerul este gata și deschis ca să te primească, socotește cu gândul tău, câtă batjocorire, câtă necinste este, când Dumnezeu dăruiește cele cerești, și tu nu voiești, nici gândești și alegi pământul, mai bun decât cerul, căruia să ne în-vrednicim toți, cu darul și cu iubirea de oameni a Domnului nostru Iisus Hristos, căruia se cuvine toată mărirea, cinstea și închinăciunea în veci vecilor. Amin.